

Pozdní odpoledne. Cesta od rána sleduje nekonečnou řadu stožárů osvětlení. Lépe řečeno toho, co zbylo z kovových stožárů osvětlení z časů Padlých, dávno ztracených v zapomnění. Vine se mezi šedivými, táhlými kopcí, do hněda sežehnutou trávou a trnitými křovisky.

Monotónní letní žár se mu opírá do týla. Klobouk má nasáklý potem. Kůži, boty a oblečení mu pokrývá prach dlouhé cesty. Cítí ho na jazyku, když si olízne rty. Po celou dobu má pod sebou vyprahlou cestu plnou výmolů. Vystoupá na táhlé návrší, z něhož cesta nečekaně klesá do utěšeného zeleného údolíčka. Vzduch sladce voní smolou borovic rostoucích na svazích.

Jack zastaví koně a zhluboka se nadechne. Vychutnává ten nádherný pohled. Dole na dně údolí se ve slunci leskne jezírko. Vedle něho stojí chýše spleaná z veteše po Padlých, kamenů, bláta a kmenů stromů. Chrání ji střecha z kůry a drnů. Na malých, pečlivě obdělávaných políčkách pracují muž, žena a dívka.

Konečně lidé. Kromě svého bílého mustanga Atlase celé dlouhé dny nepromluvil s živou duší. Osamělost už na něho začínala těžce doléhat.

„Konečně,“ řekne nahlas sám pro sebe. „Už jsem měl strach, že jsem na celé planetě sám.“

Sjíždí do údolí a hvízdá si. Ti tři mu jdou vstříc, ale netváří se vysloveně přátelsky. Ostražitě. Sledují ho opatrným pohledem. Nejsou příliš zvyklí na společnost, okolní svět je nezajímá a nemají

mnoho co říci. Nevadí. Pohled na lidi a klopotný rozhovor, přestože je to spíš monolog, mu stačí. Je radostí bez sebe.

Muž je udřený. Žena churavá. Podle jeho názoru nebude dlouho žít. Má zažloutlou pokožku a rty sevřené bolestí. Dívka je urostlá, může jí být tak čtrnáct let. Nespouští pohled ze svých bot. Mlčí, i když ji přímo osloví. Ale když z chýše vyběhne její bratříček, rozzáří se její nevýrazná tvář láskou. „Nesso! Nesso!“ volá na ni.

Běží bos. Je to veselý, okatý chlapec jménem Robbie. Ostatní členové rodiny ho sledují s takovým radostným úžasem, že je zřejmé, že nevěří svému štěstí. Opírá se sestře o nohu, usilovně si dumlá palec a prohlíží si Jacka.

Jeho starý, široký klobouk. Stříbrné oči. Protáhlý, opálený obličej, který už týdný neviděl břitvu. Dlouhý, zaprášený kabát a obnošené boty. Luk na zádech a opasek se zavěšenými zbraněmi. Šipkostříly, nožem, bolasem a prakem.

„Kšá,“ řekne Jack. Robbie otevře ústa a palec mu vypadne.

Jack zavrčí. Chlapec radostně vřískne a rozeběhne se k jezírku. Nessa za ním. Údolím se nese jejich volání a smích.

Ti lidé nejsou nijak společenšší, ale nejsou lakomí. Postarají se, aby se Jack i jeho kůň nasýtli, napili a umyli. Nabízejí mu nocleh, ale on nemá stání. Začíná se šepit, když se znovu vydává na cestu. Těžce pracují a brzy vstávají. Jakmile odjede, půjdou si lehnout.

Odhaduje, že k bouřlivému pásu zbývají nejvýš tři dny cesty. Tam má namířeno. Bouřlivý pás, hospoda Ztracený případ a v ní stará přítelkyně Molly. Přináší jí špatnou zprávu. Tu nejhorší. Čím dřív ji doručí, tím dřív se bude moci otočit, vrátit se po vlastních stopách a pokračovat v cestě na západ.

Na západ. K Veliké vodě. Protože tam je ona. Slíbil, že se tam s ní setká.

Vytáhne kamínek, který nosí na krku na kožené šňůrce. Je hladký a na omak chladný. Světle růžový. Má tvar ptačího vajíčka a dlouhý je asi jako palec.

Srdcekámen. Říká se, že tě zavede k tomu, po kom tvé srdce touží.

Dala mu ho. Vyrazí na západ a najde ji.

Sabu.

Sotva vyjede z údolí, Atlas klopýtne. Pohodí hlavou a zaržá. Něco je před nimi. Jack nezastaví, ale vede koně mimo cestu. Schovají se za nízkými borovicemi. S dlaní na čenichu mustanga pozoruje, jak procházejí kolem.

Tontonové. Devět mužů v černém na koních. Doprovázejí dvojici na voze. Velitel jede první, za ním čtyři muži, potom vůz a následují tři muži na koních. Poslední, devátý muž, řídí povoz s prázdnou věžeňskou klecí.

Pečlivě je sleduje. Zná Tontony dobře. Je to hrubá, drsná a násilnická cháska. Nesourodá sebranka lumpů, které přitahuje moc. Věrnost uznávají jen sami mezi sebou a zodpovídají se pouze veliteli. Pokud vůbec chtějí. Do jednoho se řídí svými vlastními zájmy. Ale tihle jsou zřejmě jiní. Jsou čistí, nablýskaní, vyleštění a upravení. Mimořádně dobře vyzbrojení. Vypadají ukázněně a rozhodně.

A to ho naplňuje obavami. Znamená to, že nepřítel mění pravidla hry.

Sleduje dvojici na voze. Oba jsou mladí, silní a vypadají zdravě. Chlapec a dívka. Nebude jim víc než šestnáct, sedmnáct let. Sedí na kozlíku, těsně u sebe. Mladík jednou rukou drží otěže. Druhou objímá dívku v pase. Ale netisknou se k sobě. Oba sedí strnule. Je zřejmé, že nejsou ve své kůži. Jako kdyby se sotva znali.

Dívají se přímo před sebe, brady zdvižené vzhůru. Vypadají rozhodně. Dokonce hrdě. Tohle určitě nebudou zajatci Tontonů.

Ve voze je pečlivě naskládaný nábytek, ložní prádlo a různé nářadí. Všechno, co potřebujete k vybavení nového domova.

Když povoz rachotí kolem Jacka, dívka se náhle otočí. Upírá pohled mezi stromy. Jako kdyby cítila, že se tam někdo skrývá. Šeří se a ví, že je dobře ukrytý, ale přesto ucouvne. Dívka se dívá, dokud neminou les. Zdá se, že mladík vedle ní ani Tontonové si ničeho nevšimli.

Jack si dobře povšiml jejího čela. I čela toho mladíka. Oba mají cejch. Docela čerstvý. Kruh uprostřed čela, rozdělený na čtyři díly. Není ještě zhojený.

Míří do údolí. K usedlosti. S prázdným věžeňským vozem.

Obavy vystřídá strach.

Vezme koně za uzdu, otočí se a stále kryt stromy jezdce následuje.

Je soumrak a z lesa na okraji údolí má dobrý výhled na usedlost, kterou nedlouho předtím opustil. Tontonové jsou už v chatrči.

Má co dělat, aby udržel nohy na místě. Aby zabránil rukám sáhnout po luku. Protože ví, že je rozhodnuto. Ať se má stát cokoli, nemůže tomu zabránit.

Ale může podat svědectví. Podá svědectví. Se zařatými pěstmi a narůstajícím vztekem pozoruje, co se dole odehrává.

Vyhnali rodinu z postelí. Unaveného muže, ženu a jejich děti Nessu a Robbieho. S namířeným kulostřílelem je ženou ven. Krčí se v houstnoucím šeru, zatímco velitel Tontonů k nim krátce promlouvá. Možná jim říká, co se stane a proč. Slova, jež mají vyděsit a zmást lidi, kteří jsou už teď tak vyděšení a zmatení, že nejsou schopni naslouchat.

Jack přemítá, proč se s tím vůbec namáhá. Zřejmě je to obvyklý postup.

Mladý ocejchovaný pár sedí na voze a je připravený nastěhovat se do nového domova. Uchvácení půdy. Osídlenci. O tohle tu běží.

Odsud všichni vypadají jako malé panenky. Hlasy sem nedoléhají tak, aby rozuměl jednotlivým slovům, ale slyší narůstající strach. Nessa padá na kolena, prosí a tiskne k sobě bratra. Jeden z Tontonů jí Robbieho vytrhne a dva ji popadnou za paže. Vlečou je k vězeňskému vozu. Vzpírá se, křičí, ohlíží se na rodiče.

V tu chvíli je oba zastřelí. Šipka do čela a jejich těla se zhroutlí na zem. Nessa ječí. Tentokrát už Jack rozumí. „Utíkej, Robbie! Utíkej!“

Chlapec kope a svíjí se. Kousne Tontona do paže. Muž vykřikne a pustí ho. Robbie je volný. Co nejrychleji běží políčky a sestra ho povzbuzuje. Ale je léto, obilí je vysoké a jemu jsou teprve čtyři roky.

Velitel křičí rozkazy. Jeden z mužů se rozběhne za chlapcem. Pozdě. Nedočkavý mladý osadník už slézá z vozu a namíří kulostříl. Vystřelí. Robbie padá a obilí se nad ním zavře.

Velitel ztrácí kontrolu nad děním. Mělo to jít snadno, ale zvrhlo se to ve zmatek. Zatímco on a osadník obviňují jeden druhého, Nessa začne ječet. Z toho zoufalého, pronikavého křiku naskakuje Jackovi husí kůže.

Má roztrženou halenku. Muži se smějí, když se zoufalá, vystrašená dívka snaží zakrýt. Sevřou jí ruce za zády a jeden z nich ji začne hrubě osahávat.

Velitel to vidí. Prudce se otočí a střílí muže do hlavy.

Nessa se v nastalém zmatku nějak dostane k šipkostřílu. Strčí si ho do úst a stiskne spoušť.

Jack se odvrátí. Opírá se o krk bílého koně a zhluboka dýchá. Atlas neklidně přešlapuje.

Chaos, všechno se vymklo kontrole. Nessu a Robbieho, mladé a zdravé, měli unést, a nemocné rodiče zabít. Teď jsou mrtví všichni.

Tontonové opravdu mění způsob hry. Už před několika měsíci slyšel zprávy o uchvacování půdy. Ale nikdy ne takhle daleko na západě. Nikdy. Valí se zemí jako mor.

Jestli je tohle území Tontonů, pak je jím i bouřlivý pás. A to znamená, že Molly je v nebezpečí.

Teď už nemá jenom strach. Je vyděšený.

Jack opouští obvyklou cestu. Už není bezpečná.

Spolu s Atlasem putují na východ po zapomenutých a nepoužívaných trasách. Cesta je obtížná a klopotná. Temná a kamenitá, vede chladnými stíny a je jen zřídka používaná. Občas v dálce zahlédne dalšího poutníka, pohybující se tečku v krajině, ale ti zřejmě také chtějí projít nepoznání, protože se nikdo nepřiblíží. Spěchá, tu a tam si odpočine jednu nebo dvě hodiny. Má spoustu času přemýšlet o tom, co viděl.

Tontonové. Až donedávna soukromá armáda Vicara Pinche, šílence, drogového magnáta a samozvaného krále světa. Ten je teď mrtvý.

Tontony porazili na Borovém vrchu. On, Saba a Ike, s pomocí Maev, jejich Svobodných sokolnic a jejich spojenců lupičů. Saba sice zabila Vicara Pinche, ale Tontony nevyhladili. Nepodařilo se jim zabít všechny. A i kdyby ano, byl už na světě dost dlouho, aby věděl, že nelze zabít všechno zlo světa. Zabiješ to, které máš před sebou, jen abys zjistil, že je máš v zádech.

Tontonové se rozhodně dál drží. Ale změnili se. Bývali otrhaní, dokonce odporní. Měli dlouhé vlasy a byli zarostlí. Tihle byli

naopak hladce oholení a měli krátce zastřižené vlasy. Měli čistý oděv, boty i všechnu výstroj. Jejich koně byli vyhřebelcovaní a měli lesklou srst. Noví, čistí Tontonové.

Ale zase tak čistí nebyli. Ta akce v údolí se jim naprosto vymkla. Velitel neudržel kázeň mezi svými muži. Poslouchali ho jen neochotně. A podle toho, jak se jeden z nich choval k Nesse, bylo patrné, že někteří stále chtějí hrát podle starých pravidel. Ale velitel ho zastřelil. Bez rozmýšlení. Jasný vzkaz všem, kdo by uvažovali stejně. Nová hra. Nová pravidla. Žádná druhá šance.

Takže.

Zelené údolíčko. Kus úrodné půdy. Úkryt. Čistá voda. Tontonové zabili nemocnou ženu a udřeného muže. A pokud by vše šlo podle plánu, byli by odvezli Robbieho a jeho sestru. Mladé a zdravé. Ale kam by je odvezli? Odkud pocházeli ti noví osadníci? Možná i je odvěkli od jejich rodin. Ti ale rozhodně nevypadali, že by se výpravy účastnili z donucení. Ten mladík se zapojí do čistky. Vzal věci do svých rukou.

Ten rozdělený kruh na jejich čelech musí mít nějaký význam. V Hopetownu Tontonové vypalovali prostitutkám symbol D, ale o tomhle nikdy neslyšel. Cejch vás označí navždy. Ukazuje, kam patříte.

Ocejchovaní mladí, zdraví lidé. Územní výboje. Uchvacování úrodné země a pitné vody. Ovládání zdrojů. Noví, ukáznění Tontonové, kteří plní rozkazy. Ale čí rozkazy? Někoho vysoko postaveného. Někoho, kdo naplňuje rozsáhlejší záměr. Někoho s jasným cílem.

Takový člověk musí mít moc. Musí být rozhodný, ukázněný, přesvědčivý a velice, velice chytrý.

Jack zná jen jediného takového muže. Je to Tonton. Byl pravou rukou Vicara Pinche. Moc v pozadí trůnu. Ujel od Borového

vrchu dřív, než bitva vůbec začala. Bez jediného ohlédnutí zanechal svého šíleného pána jeho osudu. A s sebou vzal spoustu mužů.

DeMalo.

Tohle už musí probíhat nějaký čas. Určitě na tom pracoval dlouho, ještě za Pinchova života. Vicar Pinch sice žil, ale byl bezzubý. DeMalo musel uskutečňovat svůj záměr souběžně. To by vysvětlovalo zvěsti, které začal Jack slýchat už před lety. Podle toho, co o něm věděl, předpokládal, že DeMalo není mužem krvavých převratů.

Je rafinovaný. Je to dýka ve tmě. Jed v nápoji. Dával si na čas a vyčkával na vhodný okamžik. Jack si dokázal živě představit, jak se asi pousmál, když si uvědomil, že u Borového vrchu za něho udělají špinavou práci.

Podstatné je, že se mu podařilo uskutečňovat jeho záměr, aniž by si Vicar Pinch něčeho všiml. Nějakým způsobem si musel získat trvalou loajalitu a mlčenlivost svých tontonských věrných.

Neslýchané. Velmi zajímavé a velmi znepokojující.

Jack by dal hodně za to, kdyby přesně věděl, co DeMalo chystá. Kde. Jak. Proč.

Čím dřív se dostane ke Ztracenému případu, tím líp.

Hospoda stojí na křižovatce jen kousek před ním. Nízká haluzna přičaplá k zemi, osamělá na vyprahlé pláni obklopené černými, pochmurnými kopci.

Ztracený případ. Konečně.

Kvůli zajízdce, aby se vyhnul Tontonům, mu cesta trvala celý krušný týden. Mnohem déle, než předpokládal.

Je krátce před úsvitem. Tady v bouřlivém pásu svítání a soumrak odměřují čas. Podívá se na oblohu. Je nejvyšší čas. Nad plá-

ní se kupí ohyzdné hnědé mraky. Valí se ze všech stran, ve spěchu se skládají jeden přes druhý. Chystá se pořádná smršť. Sirná bouře.

Atlas pohazuje hlavou a neklidně tančí. Jack ho pobídne patami. Jakmile dojedou k hospodě, Jack seskočí a zavede ho do stáje. Uvnitř je jenom Prue, Mollyina dlouhosrstá, kaštanová klisna. Ve žlabu má čerstvé krmení a v korytě vodu. Konečně si oddechne. Celou cestu se obával, že hospodu vypálili Tontonové. Ale přesto něco není úplně v pořádku. Obvykle je stáj plná koní, mul, a někdy i velbloudů zákazníků.

Jde ke dveřím, vývěsní štít skřípe ve větru. Barva oprýskává, přesto ještě dokáže rozeznat malý člun, který se zmítá na rozbouraném moři a každým okamžikem jej pohltí obrovská vlna. Pokaždé, když sem přijde, podvědomě očekává, že člun už bude pryč, na dně moře.

Ztracený případ. Tohle místo nemohlo dostat příhodnější jméno. Hromada harampádí po Padlých, do které by ani krysa nevlezla. Trosky a zbytky všeho možného. Otlučené krámy. Vypadá žalostně, ale přesto je zde už celou věčnost. Léta. Byl tu dlouho předtím, než se změnilo podnebí a přišly bouře. Tehdy to bývala travnatá, zelená pláň plná života.

Už tehdy to byla široko daleko známá nálevna a nevěstinec. Ale proslulou se hospoda stala až v době, kdy ji převzala Mollyina rodina. Čtyři generace Prattů z ní udělaly jedinou zastávku v téhle části světa. Pořádaly se zde věhlasné pitky, lumpové kuli pikle v tmavých koutech, nalévala se tu kořalka, po které slézaly vlasy, a byly tu holky, které přesvědčily i eunucha. Napadlo ho, jestli Lilith ještě dělá ve svém pokojíku. Má teď asi větší přestávky.

Nikdy nezažil, že by bylo u Ztraceného případu zavřeno. Ve dne ani v noci. Molly bude nejspíš i v tuhle hodinu vzhůru. Vstává

časně. Stačí jí čtyři hodiny spánku a krátké odpolední zdřímnutí. Nejspíš už bude za barem.

Jack se zastaví přede dveřmi. Má nepříjemný pocit kolem žaludku. Stále dokola přemýšlel, co jí řekne. Jak jí poví o Ikeovi. A stále to neví. Nikdy předtím tohle nemusel dělat. Nezbyvá mu než doufat, že ta správná slova přijdou sama.

Aby získal trochu času, opráší si klobouk a cvrkně do holubího pířka vetknutého za stuhou. Pousměje se, když si vzpomene, jaké pozdvižení udělala Emmi, když vybírala to nejlepší pířko, kterým by ozdobila jeho starý, ošuntělý klobouk. Znovu si klobouk nasadí a posune rozverně na stranu.

Zhluboka se nadechne. Otevře dveře. Vejde.

Molly je za barem. Čistí poháry. Zrezivělé a otlučené pohárky a plecháče vypadají ještě hůř než minule. Má jich před sebou celou hromadu, jako kdyby na ně čekal zástup vyprahlých pijáků. Ale kromě něho tu nikdo není.

Vzhlédne. Nedokáže zakrýt překvapení. Tváří se jí mihne radostný úsměv. A ještě něco. Úleva. A vzápětí stejně tak rychle zmizí. Masky je zpátky na místě. Vševedoucí úsměv. Vševedoucí pohled.

On a Molly mívali mnoho společného. Hodně společného. Ale ta radost nebyla kvůli němu. Ta divoká, nespoutaná radost, kterou zahlédl, nikdy nebyla kvůli němu. Ne. Myslí si, že je s ním Ike. Sevře se mu hrdlo. Ztěžka polkne.

„No ne, koukněme, koho to sem větry nesou,“ protáhne Molly.

Pokračuje v práci. Dlouhé, kudrnaté světlé vlasy má stažené do ohonu. Má rty, které dohánějí k šílenství. Nebezpečné křivky. Přímý pohled. Poutníci obětovali mnoho dní cesty navíc, jen aby s ní mohli být v jedné místnosti. Ani ti nejlepší z nich nemohli doufat v něco jiného.